

СТИВЪН КРОС

***ЛИЦЕНЗ ЗА
ПРЕСТЪПЛЕНИЯ***

РЕПОРТАЖИ ОТ ПЛАТОНΙΑ

МОНТ

Съдържание

ПЪРВА ЧАСТ ВЪЗДИГАНЕТО НА ЗВЯРА

Първа глава

Мургавите извънземни от бронзовия ъндърграунд / 7

Втора глава

Бронзовата среда / 69

Трета глава

Бронзовият елит / 91

Четвърта глава

Сребърният ъндърграунд / 97

Пета глава

Сребърната среда / 137

ВТОРА ЧАСТ ПАДАНЕТО НА АНГЕЛА

Първа глава

Тридесет и пет години по-рано в златия елит / 175

Втора глава
Златната среда / 204

Трета глава
Златният ъндърграунд

ТРЕТА ЧАСТ
ЗАКОНЪТ

Първа глава
Полицайте / 227

Втора глава
Ева / 241

Епилог / 249

Първа част

ВЪЗДИГАНЕТО НА ЗВЯРА

Първа глава

МУРГАВИТЕ ИЗВЪНЗЕМНИ ОТ БРОНЗОВИЯ ЪНДЪРГРАУНД

0.

Бронзовият ъндърграунд

Коефициент: 0,8–1

Ранг: *няма*

Импланти: 0–3%

Социален лайк: 10–100 единици

Пари: *без стандарт*

1.

Мургавата кожа е имплант.

Имплант, който те ограничава – дотам, че те превръща в нечовек, и с това ти дава недостъпна за човек свобода.

Мургавата кожа е с коренчета – ако има душа,

стигат до нея. Пробиват я, оплитат я в мрежата си като рибка; стягат я и бавно я изтеглят от средата ѝ, но преди да я извадят навън, тя вече е мъртва.

Този имплант отхвърля всички други. Поврежда ги.

Щом имаш *мургава кожа*, не можеш да имаш *четящи пръсти*, *резервна памет*, *дигитално зрение* и други такива неща, без които може да се живее, но без повечето от тях трудно можем да си представим живота.

Не можеш да имаш синтетичен орган или *вграден часовник*, а без тях дълго не се оцелява.

Не можеш да се включиш в 11R-продукция, почти нямаш връзка с виртуалната среда. В много полиси и участъци на Държавата подобна неспособност е забранена и се преследва строго от Закона.

Не можеш да видиш света през *сетивни редактори* – с тях не е толкова ужасен. А и *сетивни редактори* са задължителни почти навсякъде. И почти за всеки.

С баркодовете на дясната ръка и на челото – фундамента на Платония, без които дори че си жив е углавно престъпление, нещата стоят по-сложно, но и тези два импланта не работят добре.

Мургавата кожа е капсула, която опазва първобитното, зверското. Онова, което Човечеството би трябвало да е преболедувало и забравило, но мъ-

дреците са сметнали, че трябва да се опази. Тъй както се пазят вирусите и бактериите в лабораториите. За да се правят с тях ваксините. И да сме готови винаги със средство срещу евентуален мор.

Мургавата кожа е стръкове, поникнали над естествената. Толкова малки и фини, толкова гъсто разположени, че не могат да се видят с невъоръжено око; не могат да бъдат усетени и при докосване без *четящи пръсти* или друг имплант, подсилващ чувствителността. Съществената им част е коренището, което расте цял живот. В някои случаи може да достигне сантиметър и да засегне жизнено важен орган, но за да порасте толкова, трябва да минат десетилетия.

Мургавите извънземни, както биват наричани носителите на мургава кожа, обикновено не живеят дълго. *Виталната им Искра* угасва на осемдесет–деветдесет години, достигнат ли изобщо до старост. Тъй че рядко стават жертва на коренището на своя собствен имплант, но пък отстраняването му е мъчна работа. Много мъчна, почти невъзможна.

Повечето са решили, че това е съдба, че са родени с него. Различни.

Това само отчасти е вярно.

Мургавата кожа са нанороботи. Не са съществено конструирани, а са страничен продукт при производството на стотици хиляди други видове

импланти. Има ги в цялата атмосфера. От първата глътка въздух всички ги вдишваме, живеем си с тях, не ни създават никакви неудобства и в повечето случаи изобщо не подозираме, че ги носим.

При *мургавите извънземни* обаче тези импланти са активни.

Как става така?

Отговорът в общи линии е следният. Повечето *мургави* са бездетни.

Раждането в общностите им е събитие. Рядко събитие. За това пък крадат деца.

Всяка шайка си има жена със специалната дарба да извършва тъй наречения Ритуал.

С този Ритуал тя е способна да активира нанороботите – *мургавата кожа*, у всяко едно дете.

И от всяко едно дете да направи *мургаво извънземно*.

Жената, която прави от тези деца потомци за шайката, е почитана като майка, често и като главатар на шайката.

Трябва да се отбележи, че за разлика от тези, които тя превръща в *мургави извънземни*, тя самата винаги е потомка на *мургави извънземни*.

Винаги е от тези изключения, когато отрочето се ражда в самата шайка.

Какви са останалите?

На този и на много други наши въпроси ще даде отговор Юджийн Асилк, който е *мургаво извънземно* и – както всички знаете, очаква смъртна присъда.

Вие сте с „Репортажи от Платония“, аз съм Стивън Кръшър и се надявам до края на сезона да решим: Чудовище ли е Юджийн?

Ако „да“ – тогава защо?

Ако „не“ – тогава какво?

2.

Тогава Юджийн беше едва на девет, но изглеждаше на пет. Никога не беше ходил на училище, понеже имаше *мургава кожа* и шайка. Не знаеше дори какво е училище, за него то беше сграда, от която можеше да се краде. Тази вечер го очакваше важен урок. За пръв път щеше да участва в крадене на бебе, а това е едно от нещата, които Юджийн трябваше да се научи да прави.

Понеже *мургавите извънземни* най-често са безплодни, а шайката трябваше да продължи да съществува.

С Алена и Суровия Вик застанаха пред будката на охранителя. Направо пред погледа му. Суровия Вик направи неприличен жест; Алена се хвана за

корема, все едно се смее. Двамата с жестове подка-
ниха Юджийн и той да опита. Юджийн се оплези,
после взе да ръкомаха и заприлича на пляскаща с
криле уродлива птица. Алена вдигна блузка, завър-
тя гръбнак, изпъчи гърдите си...

Какви гърди само! Ах, какви гърди!

Тримата знаеха, че пазачът е със *сетивни редак-
тори*. Но уж за да се уверят, един на друг си пока-
заха на какви маймунджилъци са способни. После
щяха да се хвалят колко са се забавлявали по време
на акция.

Мъжът в будката край бариерата не трепна.
Очите му шареха насам-натам, сякаш гледаше през
лудуващите. Не можеше толкова успешно да се
преструва.

Сетивните редактори не му разрешаваха да
види такава бедност, такава болнавоост, такава пе-
чал, каквато представляваха три *мургави извънзем-
ни*.

Уредите в будката му щяха да ги засекаат, но вся-
ка шайка има правото веднъж месечно, документи-
рано, да поиска петнадесетминутно изключване на
охранителната техника в даден район. Регионална-
та администрация беше одобрила молбата им.

– Ама че глупаво! – промърмори Юджийн, още
щом влязоха.

– Ти па, много умния – тросна се Алена, – какво

му е глупавото! Я кажи, умнико... Аз съм родена от *мургави*, ама ти какъв си! Знаеш ли! Не. Няма и да узнаеш...

Момчето наклони глава, но червенкосата лидерка на шайката го сграбчи за яката и го дръпна рязко.

– Кажи – озъби му се, – не се ли научи! Рядко *мургавите* имат поколение, да изчезнем... това ли е умното, а! Някакви петнадесет минути без охранителна техника са ни дадени. За да можем да влезем в родилен дом и да си откраднем дете... Много ли са петнадесет минути, сополанко!

– Нямах това предвид! – бяс облада детето, то сякаш набъбна, заприлича на настръхнало зверче.

– А какво, какво имаше предвид?

– Защо са му на пазач *сетивни редактори*? Глупаво е.

– Тъй ти изглежда – с променен тон рече Алена, сега гласът ѝ нагарчаше, – изобщо не е глупаво.

– И защо?

– Щото е човек, ето за това. Няма да издържи иначе. Истината е изтънчено мъчение. Ние сме друга работа, затова я понасяме...

– И какво ни е другото? – кисело попита Суровия Вик.

– Нямаме достатъчно ум, че да ни измъчва – отвърна му Алена и с мимики му даде да разбере, че

е казала всичко по въпроса. Тогава се разприказва той.

– Виж, малкия, пазачите не са ченгета. Слагат ги наместо знак, който да показва, че мястото е охранявано. Електрониката е сигурна, много сигурна. Вероятността за един родилен дом да бъде ударен от нас е по-малка, отколкото ти да бъдеш ударен два пъти от гръм в собствената си стая...

– Но аз нямам собствена стая.

– Да де – изсумтя Вик, – това имам предвид.

– Почти – засмя се Алена.

– Но защо, защо тогава има пазач, като електрониката е толкова сигурна! – не мирясваше момчето.

– Защото я захранва. Пазачът захранва охранителната система с *Виталната си искра* – рече Вик.

– С жизнената си енергия – поясни Алена.

– Нищо повече не бива да върши, освен да захранва електрониката – продължи Суровия Вик. – Будката с детекторите в нея са остатъци от едно далечно минало. Но всичко, което виждаш, всичко, по което стъпваш, всичко, което вдъхваш, е сензор, който охранява лечебния център.

– Но как сме вътре!

– Все още не сме вътре – усмихна се хладно Суровия Вик.

– На двора...

– Лесно – отвърна Алена и се намръщи. – Дотук

поне. Нататък може и да се озъбим.

– Имахме петнадесет минути да преминем през портала, но навътре... – объркано рече момчето.

– Не внимаваш! – смъмри го Алена.

– Да не би... баркодовете ни...

– Разбира се, че да – почти избухна Суровия Вик, – какво ти опяха цяла сутрин? Баркодовете ни работят, но са пълни с бъгове...

– Затова и развиваме способностите си да използваме тези бъгове – добави Алена. – Способностите на всекиго са различни.

– Аз мога да сканирам върху моите баркодове чужди – рече Вик.

– Неговата способност е рядка и жизнено важна, но други могат с баркодовете си други неща.

– Да получат билет до която си искат част от света...

– Да теглят знания и умения от резервната памет на най-различни специалисти, без да влизат в мрежата...

– И макар по принцип ние, мургавите, да нямаме достъп до мрежата, някои от нас не само я ползват, а имат достъп до забранени за простосмъртните нива...

– Не можем да завладеем света, само защото сме прости – засмя се Алена и разроши косата на Юджийн.

– Не я слушай! Не завладяваме света, защото сме хитри. Управляващите философи са го подредили добре, защо да се мъчим ние да го правим. Възползваме се от подредбата му, без да я спазваме.

– Защо тогава вършим само кокошкарски кражби! – контрира го Алена.

– Недоволна ли си, майко?

– Не съм майка – наведе глава и изсъска просълзена: – Няма и да бъда.

Суровия Вик стегна в шепа рамото на Юджийн и му рече:

– Виж я, не можеш да ги разбереш жените. Може да открадне всяко дете, а е тъжна, че не можела да роди. Има си шайка, която я боготвори, а съжالياва за свят, който ни може да управлява, ни ѝ пука изобщо за него...

– Престани! – озъби му се, но усмихната.

На Юджийн му се стори, че вижда проблясващ златен зъб. Но не, Алена нямаше златни зъби... Един би ѝ отивал, даже много би ѝ отивал, но златните зъби са също импланти. Не можеше да има такъв.

– Добре, малкия – извъртя Суровия Вик, – и аз да съм прав, и тя да е права, не е толкова важно. По-важното е да се научиш да правиш нещо с имплантите си.

– Каза ми го – отвърна му момчето – и вчера, и... преди време.

– Постоянно ти го казвам.

– Но какво, какво е това нещо? Какво да правя с имплантите си?

– Знам ли, трябва да го откриеш.

– Иначе няма уважение – строго каза Алена.

– Обич – да, но не и уважение – продължи Суровия Вик, – а обичта е до някое време.

Юджийн плахо погледна Алена, а тя с ледено изражение му рече:

– Може да бъдеш изоставен от шайката си.

– Но аз... – възкликна виновно момчето, тогава тя се разсмя:

– Ама какво ти става? Наистина не слушаш и не внимаваш. Малък си още, за да умееш да използваш бъговете в баркода си за каквото и да било. Сега само трябва да знаеш, че ако имаш някакви способности, то те са в тези бъгове.

Стигнаха до сградата. Суровия Вик изсумтя. Лицето му придоби съсредоточен израз, взе да примигва често, запретна десния си ръкав до лакът и прокара ръката си пред вратата. Тя не се отвори веднага. Очите му се ококориха, пот изби по челото му. Най-сетне вратата с жужене се отвори.

3.

Юджийн докосна една санитарка, тя се почеса по крака. Едва не се сблъска с друга, която носеше табла и медицински инструменти.

„Дали няма да видят бебето?“ – зачуди се Юджийн и си представи едно такова летящо бебе, реешо се из коридорите. Стори му се глупаво и се засрами, че изобщо си го е помислил. Естествено, че *сетивният редактор* щеше да отреже нещо толкова абсурдно и далечно на мисълта, каквото е дете в невидима прегръдка.

Тримата стигнаха помещенията с новородените. Суровия Вик грабна първото, което му попадна, но Юджийн се спря до съседната кушетка и не искаше да помръдне.

Очите му се впиха в усмихнатите очи на бебето в нея. Не можеше да откъсне поглед, нито да си представи, че повече няма да види тези очи.

- Хайде, малкия...
- О, така ли? – засмя се Алена.
- Добре, добре, нека е това.
- Има право, първа кражба му е.

Юджийн грабна детето и го гушна. Залюля го така, както би го люляла само родна майка. Забрави, че това е кражба, че все още не са излезли от сградата, че ходят бързешком, на двора преминават

в тичане, а Суровия Вик въпреки това мърмори ли, мърмори да побързат.

Алена дръпна бебето, Юджийн го притисна в себе си, изгледа я с решителността на зверче, готово на всяка цена да опази своето.

– Добре тогава – отсече Алена раздразнена, – само не се туткай. По-живо!

Минаха покрай пазача, той си беше същият. Не ги видя, но петнадесетте минути бяха изтекли и електрониката ги засече.

Вън вече ги чакаха в *авторолера*. Метнаха се в него, той потегли; ускори, полетя. Завъртя се във въздуха. Направи и невъзможни за *авторолер* фигури.

Управляваше го Злината, а Злината беше маниак на возила и пилотиране и явно искаше да се покаже на какво е способен.

Александра и Добермана, които седяха на седалката вляво от него, се заливаха в смях. Суровия Вик презрително го нарече *фукльо*.

Алена стоя, стоя вцепенена, докато накрая успя уплашено да изрече:

– Ако не намалиш, ще сляза.

– Че слез, де! – изхили се Злината.

– Ще ни потрошиш! – кресна му тя.

– Така се бяга от местопрестъпление – назидателно каза Злината.

– Вече няма да ни хванат, а и да ни хванат... какво? – каза спокойно Суровия Вик.

– Ще ни вземат детето – отвърна му Злината и Юджийн несъзнателно гушна бебето по-силно в себе си.

– Е, какво? Ще си вземем друго – промърмори Суровия Вик, а думите му накараха Юджийн да притисне бебето още по-силно.

– Ама сте ми и вие едни крадци – недоволно промърмори Злината, но все пак намали скоростта. – Защо да живеем изобщо, щом не намираме смисъл да бягаме, когато ни гонят...

Удари с десница щурвала, сви устни, изгрухтя и занарежда:

– Без плячка! Как така все без плячка ще се връщаме! Не може така! Не може! Ще ни се смеят! Няма да се разбием! Няма! Кой ме е учил да карам! Никой! Сам! Правя това, което *авторолерът* иска! Аз съм душата му, той ме иска в себе си. Затова всеки авторолер е мой. И няма състезател, който да пилотира по-добре от мен...

– Успокой се! – срязва го Алена.

– Слушай, мамче, аз уча ли те на магиите ти, как да правиш Ритуала и да активираш *мургавата кожа*? Водя се по теб, ти си майката, ти си главатарят, но има неща, които по-добре от теб знам как се вършат.

– Ще ни хванат ли? – попита плахо Юджийн, Алена му отвърна с „не“, а колкото и малък да беше, Юджийн беше достатъчно разумен, че да прецени и сам. Но откакто видя очите на бебчето, беше изпълнен от неизпитвани друг път чувства, които му пречеха да мисли. Напуснали бяха обшивката на Полиса, нямаше кой да ги преследва вече. Не и тази вечер. Скоро щяха да стигнат до селото, в което живееха вече месеци наред.

– Как ще я наречеш, Малкия? – смигна в огледалото за обратно виждане Злината.

– Защо тя? – попита Алена.

– Защо тя? – повтори Суровия Вик.

Добермана и Александра също погледнаха изпитателно към Злината.

Само Юджийн знаеше, че Злината е прав.

– Тя ли е наистина? – обърна се към Юджийн Алена. Момчето кимна. Идеше му да я отбие, че да покаже, но се боеше да не я събуди. Толкова сладка беше заспала.

– Май налучках – засмя се самодоволно Злината. – Е, как ще я наречеш? Да не остане без име като мен. Може ли аз да ѝ дам име?

Алена го изгледа на кръв. Момчето почувства как го изпълва ревност.

– Може ли аз! – поривисто се предложи Суровия Вик.

- Не! – кресна Юджийн. – Тя е моя!
- Твоя, твоя, на шайката е – кресна Алена.
- Да, на шайката е, но пак е моя.
- Детска му работа. Искане сестриче.

Не я разбра. В шайката всички бяха братя и сестри. По-късно научи какво е имала предвид.

4.

„Няма как да стане това, няма как да я откраднем и да не ни открият!“

Юджийн се тревожеше, без да има основания. Около него кряскаха и дивееха. Запалили бяха огън наред с трапезарията и отворили широко прозорците за да не се издушат. Бяха толкова пияни, колкото само *мургавите извънземни* могат.

Танцуваха, целуваха се, събличаха се, обличаха се. На нищо не приличаха. Толкова беше грозно, а с нещо красиво.

Деветгодишният Юджийн притискаше бебето в себе си. Не вярваше, а всъщност беше убеден, че всеки момент ще нахлуят полицаите и ще му го отнемат.

„Няма как да се измъкнем. Нашите баркодове не работят, но на момиченцето са в ред. Винаги могат да я засекат, винаги.“

Беше се изолирал в ъгъла. Само гушкеше бебето и почти го нямаше там, където се намираше. Алена се приближи към него, доста усмихната и пийнала. Клекна до момчето и го загледа в очите. Едва сега Юджийн забеляза, че нейните са зелени. Никога не беше го гледала от толкова близко.

– Стига, глупчо! – смееше му се, но изглеждаше тъжна. – Не те разбирам! Десет дена минаха! Никой няма да ти я вземе! Никой! Разбираш ли? Наша е.

– Моя е.

– Добре, де. Наричай си я твоя. Ти си я взе. Приличаш на момиченце с кукличка – изсмя се и го целуна. – Сладък си, не мога да те позная.

– А ако дойдат?

– Наистина не мога да те позная.

– Каж ми. Винаги могат да ни намерят!

– Могат, но няма да го направят. Извън закона сме, но законът ни дава права. Разбираш ли?

Отвърна ѝ с глупаво изражение. Тя въздъхна.

– Имаме *Лиценз. Лиценз за престъпления*. Имаме право да извършваме престъпления, за да живеем. Понеже сме лишени от всичко друго, понеже нямаме друг имплант, освен мургавата си кожа...

Алена дори не беше мургава. Напротив, доста светла беше. И с лунички. С тези светлозелени очи и естествено червената си коса... Тези подробности му правеха впечатление едва сега.

– Казвала съм ти го хиляди пъти, но като си пееш, Алена, кой ли те чува! Ако ни възпрепятстват да извършим престъпление – възпрепятстват ни. Ако ни хванат по време на извършването му – хванат ни. При това, имат право да ни възпрепятстват или хванат само полицаи. Но изпуснат ли ни, нямат право да ни преследват даже те. Чуваш ли ме изобщо? Или утре пак трябва да ти го казвам? Къде се рееш?

– Защо си толкова бяла?

Алена се засмя кокетно, изчерви се и го награди с мокра целувка по бузката.

– Ти в нея ли си влюбен, или в мен, а? Тъй, де. Как ти правят впечатление такива неща? Всички толкова са ми свикнали, че не забелязват. Не мога да отговоря на въпроса ти. Понякога се случва. Имам си същите израстъци, каквито и вие, но моите не са черни, а прозрачни. Като потомка на *мургави*, при това наградена с Дарбата, която е необяснима, но ме прави майка, душата ми е два пъти по-мургава от вашите, но кожата ми е бяла.

– Хубава си.

– Я ми кажи, какво ти става? Защо толкова се промени?

Не знаеше какво да каже и не ѝ отвърна. Тя продължи:

– Май и това е необяснимо. Като Дарбата и

светлата ми кожа, но ще ти кажа неща, които не съм ти казвала. Ако ме наречеш свой ангел-хранител, сигурно ще имаш право... Не знам какво щеше да стане от теб, ако не бях те откраднала. Не знам, не знам... Не знам! Ти си чудовище, скъпи. Не ме гледай така! Казвам ти истината. Когато те крадахме... Имах си един любовник, много палав, завърза ми очите... – Засмя се тъжно и продължи: – Мислех си, че пилотира Злината, той винаги пилотира. Наистина е най-добрият, но тогава още не правеше тези негови каскади...

Щипна по бузката Юджийн, доближи лице до лицето му и нататък разказваше вече шепнешком, но на моменти сякаш щеше да избухне в плач:

– По-късно разбрах, че моят мил ми сложи превръзката само за да си сменят местата със Злината. И да пилотира той. Още тогава минавах за главатар и той знаеше, че няма да му разреши. Не го биваше. Да пилотира колкото си ще, но не и когато сме за плячка, ама на него душата му гори. Искане му се приключение, а нали съм влюбена, толкова влюбена и загубена, че не давам ни на друг мъж, ни на жена да ме докосне (чак не ти се вярва, а?), ама така си беше. Както и да е, бях толкова влюбена, че се връзвах на всичките му лъжи. И на най-идиотските, а тази си я биваше...

Ние сме съдбата на тези деца – каза ми тогава.